

KÖŞE

2 AĞUSTOS 2020 • SAYI 7

İSTANBUL

HOŞ GELDİNİZ

Bizim için sadece bir dergiden öte, kendi düşüncelerimizin tüm sadeliği ile yaşam bulduğu köşemize hoş geldiniz. Hepimizin aklının bir köşesindeki düşüncelerin farklı gözlerle ele alındığı Köşe, hem kendi içinde, hem de bir bütün olarak özel. Farklı, bazen birbirine zıt bakış açılarıyla oluşan bu dergi, her ne kadar hiçbirimiz birbirimize benzemesek de, bizi bir bütün haline getirdi. Aklımızın kuytu köşelerinde duran düşüncelere ışık tuttuğumuz ve tutmaya devam edeceğimiz Köşe, dileriz ki size sunduğumuz farklı bakış açıları ile, bizde kendinize ait bir şeyler bulmanızı sağlar. Umarız ki köşeden köşeye atlarken, sizin de aklınızdaki fikirler uyanır ve bizim köşemizde yeniden hayat bulur. Peki neden “Köşe”? Şüphesiz medya, günümüzün en güçlü araçlarından biri. Silahların yerini “tweet”lerin aldığı, sinemanın yerini Netflix’in aldığı, modanın podyumlardan Instagram’a taşındığı, 21. yüzyıl dünyasında, bir tuşla aradığımıza ulaşabiliyoruz. Peki bu bilgi kalabalığında biz nereye düşüyoruz? Büyüyen ve gelişen, raflardan ekranlara taşınan dergiler ve gazeteler tüm bu gelişmelere rağmen hala bize okumak istediğimiz bilgiyi sunmuyor. En korkunç filmin haberler olduğu bu dünyada “Peki gençler ne düşünüyor?” diyen herkes için bizim köşemizi yaratmak, sansürsüz bir şekilde istediğimizi yazmak, okumak, çizmek ve yapmak için yarattığımız “Köşe”nin adı da kendi kadar özel bizim için. Artık gençlere ve ruhu genç kalanlara da okumak düşer.

İÇİNDEKİLER

- Suçlu Bir Kadınım
- Çekim Yasası
- Covid-19 Dünyasında Yurt Dışında Okumak
- Her Kadının Dolabında Bulunması Gereken 3 Parça
- Marmaris'in Etrafında
- Online Araştırma Projem: KURSP
- Kaybetmek, Sevmek ve Toparlanmak: Waves
- Sosyal Medyanın Değişime Etkisi
- Eskiyle Yeniye Birleştirmek: Deniz Tekin
- Amy Winehouse'u Anıyoruz...

SUÇLU BİR KADINIM

SENA POYRAZOĞLU

Bir kadın olarak doğdum, ataerkil bir topluma gözlerimi açarak. Bir kadın olarak büyüdüm, ülkemde birçok kadının kendisini savunmak için bile erkeklerden medet umduğunu görerek. Bir kadın olarak yaşıyorum, her gün psikolojik ya da fiziksel şiddete maruz kalan hemcinslerimin haberlerini okuyarak.

Bir kadın olduğum için değil, keşke kadın olmasaydım diyen hemcinslerim olduğu için üzülüyorum; onların hayatlarında maruz kaldığı acılar için. Onların acılarından kendimi de sorumlu tutuyorum, her bilinçli bireyin yapması gereken gibi; içinde bulunduğumuz toplumun yapısını değiştiremediğimiz için.

Kendim yaşamadığım acılardan bahsetmek, onları kendi acılarıma katmaktan daha zormuş, bunu anlıyorum. Sanki kadın olmak uçsuz bucaksız bir okyanusta boğulmamak için yüzmeye çalışmak gibi. Kimimiz dalgalara karşı yüzmeye çabalıyoruz, biz onları aştıkça ardı arkası kesilmeyen dalgalara. Kimimiz bizi aşağıya çekmek isteyen yosunlardan kurtulmak için debeleniyoruz, her fırsatta tekrar deneseler bile. Kimimiz kayalara çarpıyoruz, kan kaybederek yüzmeye devam ediyoruz. Kimimiz boyumuzdan büyük balıklarla uğraşıyoruz, onların gözünde kolay lokma olsak bile. Mücadelemiz asla son bulmuyor bizim. Zorluklarımız farklı olsa da ortak tek bir amacımız var, vazgeçemediğimiz. Kendi kendimizi hayatta tutabilmek. Kimseye muhtaç olmadan, kimsenin gölgesinde yaşamayarak; tüm yosunlara, dalgalara, insanlara her şeye rağmen özgürce yüzmek okyanusta.

Türkiye’de batısı doğusu ayırt etmeksizin kadına karşı olan psikolojik ya da fiziksel şiddet her gün katlanarak arttıkça, kadınlarımız üzerindeki baskı da artıyor. Sosyal medyada, haberlerde, sokakta, yürürken karşılaştığımız tabelalarda kadına şiddet kötüdür sloganları, “challenge” kampanyaları, üç beş futbolcunun kadınların yanındayız konuşmaları... Sürekli olarak başladığımız noktaya geliyor gibiyiz, şiddet artıyor ama biz sesimizi arttıramıyoruz. Neden Doğu’da onlarca kız çocuğunun eğitimden mahrum bırakıldığını içten içe bildiğimiz halde bunları konuşmuyoruz da aile bireyleri tarafından şiddet gördüğünde sadece sesimiz biraz olsun çıkıyor? Neden bir birey iş yerinde kadın olduğu için ,sanki mantıklı olmak ve iyi fikirler sunmak y kromozomuyla erkeklere bahşedilmiş gibi ,sadece duygularıyla hareket ederek yanlış kararlar veren bir işçi muamelesi görüyor? Daha üniversite bile okumamış kadınlarımız iş hayatında ciddiye alınmamaktan korkarken sesimiz çıkmıyor da patronları kadınlara taciz edince klavyelerimiz başına geçiyoruz? Neden ilkokuldan beri gözümüze sokulan atasözleri ve deyimlerimize bakmıyoruz da dizlerini dövmek yerine kızlarını döven babalar görünce sadece babaya yükleniyoruz? Neden toplumda kadına dayatılan bir erkeğe sırt dayama düşüncesi, evliliğin kutsallığı gibi saçmalıklardan, ilişkilerinde bir elmanın iki yarısı değil bir elmanın sapı muamelesi gören, kendi başına toplumda bir tam birey gibi hissedemeyen kadınlarımıza üzölmüyoruz da kocası ya da partneri tarafından öldüröldüklerinde, artık o kadın için çok geç olduğunda aklımız başımıza geliyor? Neden televizyon programlarında kadına bağırılmasını istemiyoruz erkeklere istediğın kadar bağırabilirsin diyen sunucuları alkışlıyoruz da bu durumun kadınları erkeklere karşı kendilerini savunamayan, başka bir erkeğın yardımına muhtaç, kırılgan konumuna soktuğın göremiyoruz? Neden kadınlara dünyalarının merkezi sadece bebekleri olmalıymış, kariyerlerine devam ederlerse bebeklerine haksızlık ederlermiş diyen büyüklerimize laf etmezken, kadınları sadece birer üreme makinesi olarak görerek doğurmama hakkını dahi ellerinden alan insanlara pankartlar açıyoruz? Neden sesimizi yükseltmek için fiziksellik arıyoruz? İnsanlar kahkaha atmamıza bile laf ederken neden bu kadar korkuyoruz bağırmaktan? Kadın olmak en az bir erkek kadar birey olmak. Neden bunu göstermekten korkuyoruz? Neden hayatlarımızda söz hakkına sahiplermiş gibi davranmalarına göz yumuyoruz? Biz bağırmadıkça, göz yumdukça, kabullendikçe, en az bu davranışları sergileyenler kadar suçluyuz. Bir sonraki nesle daha eşit bir toplum bırakamadığımız sürece, her kadın “iyi ki kadınıım” demediğı sürece suçluyuz. Ben de bir suçluyum, bu toplumun bir parçası olarak. Ve zamanı geldiğında bir kadın olarak öleğım, hiç kimsenin benden üstün olmadığını bilerek ve diğerlerinin de bunu bildiğini umarak.

ÇEKİM YASASI

ESMA ERDEM

Hayatımız bir şeyleri istemekle geçiyor. İyi bir maaş veren bir işte çalışmak, güzel bir eve sahip olmak, doğru kişiyi bulmak, mutlu olmak ve bunlarla, geleceğine inandığımız sorunsuz, tam hayallerimizdeki gibi bir hayata ulaşmayı hepimiz istiyoruz. İyi bir iş için öncelikle iyi bir eğitim almak ve çok çalışmak gerekiyor. Doğru kişiyi bulmak için de belki doğru anı beklemek ve hayallerimizdeki hayata sahip olabilmek için de ters giden şeylerin düzelmesi gerekiyor. Bunların dışında da hayallerimizi elde edebilmek için şu sıralar adını çokça duyduğumuz “Çekim Yasası”nın sizlerin hayatında bir değişiklik yaratabileceğine inanıyorum. Çekim yasası bilerek veya istemsiz olarak üstüne düşündüğümüz şeylerin gerçek olması durumu aslında. Mantığı istemediğimiz şeyleri düşünmektense, sahip olmak istediklerimizi hayal ederek onları kendimize çekmeye dayanıyor. İsteddiğimiz şeyleri belki bir kağıda yazarak, belki söyleyerek ve tabi ki o hedefe ulaşmak için de çaba göstererek olmasını beklemekten oluşuyor. Gün içinde kafamızdan geçen binlerce düşüncüyü olmasını istemeyip, korktuğumuz şeylere yönelmektense, istediğimiz şeylere yönelterek evrende bir çeşit frekans yaratmaktan yararlanılıyor. Hep öyle değil midir zaten? Neyden korkuyorsak o başımıza gelir. Korkup, olmasını istemediğimiz şeyleri düşündükçe evrene bir şekilde o olayın gerçekleşmesi için düşünceler yönlendirmiş oluyoruz. Kendi kuyumuzu kendimiz kazıyoruz. En geç kalmak istemediğimiz toplantıya geç kalmış, üstüne bir şey döküleceğinden korktuğumuz o beyaz elbisenin üstüne illa ki bir şey dökülmüş ve kafamızdan geçen kötü düşünceler bir bir gerçekleşmiş oluyor.

2006 yılında çekim yasasıyla ilgili “The Secret” adında bir belgesel çekilmiş. Yazarlar, filozoflar, bilim insanları ve araştırmacılarla yapılan röportajları bir araya getirerek ortaya çıkarılan belgesel, konuyla ilgili hem bilgiler hem de gerçek hayattan örneklerle doldurulmuş. Belgeselde, şu an içinde yaşadığımız hayatın her bir bölümünde çekim yasasının etkisi olduğundan bahsediliyor. Bunun ‘çılgın hayaller’ bütünündense, daha derin ve gerçek bir olay olduğunu anlatıyorlar. Bir şeyi istediğimizde, ona ulaştığımızda hissedeceğimiz mutluluğu hayal ederek evrene bunla ilgili frekans göndermeye çalışmaktan, şükrettiğimiz şeyleri her sabah yazmaya kadar günlük hayata geçirmesi kolay çok fazla teknikten bahsedilmiş. Önerdikleri bir başka yöntem olan “Vision Board” odanızın veya evinizin sürekli gördüğünüz bir köşesinde, hayallerinizde yer alan şeylerin fotoğraflarını asarak yapıyor. Böylece her baktığınızda onlarla ilgili bir şeyler düşünerek, onları kendinize çekmiş olacağınızı söylüyorlar. Temelde, negatif düşünmenin sadece negatif olaylara yol açtığını ve pozitif düşüncelerle hayatın bizlere çok daha pozitif şeyler getireceğini anlatmışlar. Her ne kadar kulağa çılgınca gelse de aslında çok mantıklı yanları olduğunu düşündüğüm çekim yasasını merak ediyorsanız; boş bir vaktinizde The Secret adlı filmi izlemenizi mutlaka öneririm.

COVID-19 DÜNYASINDA YURT DIŞINDA OKUMAK

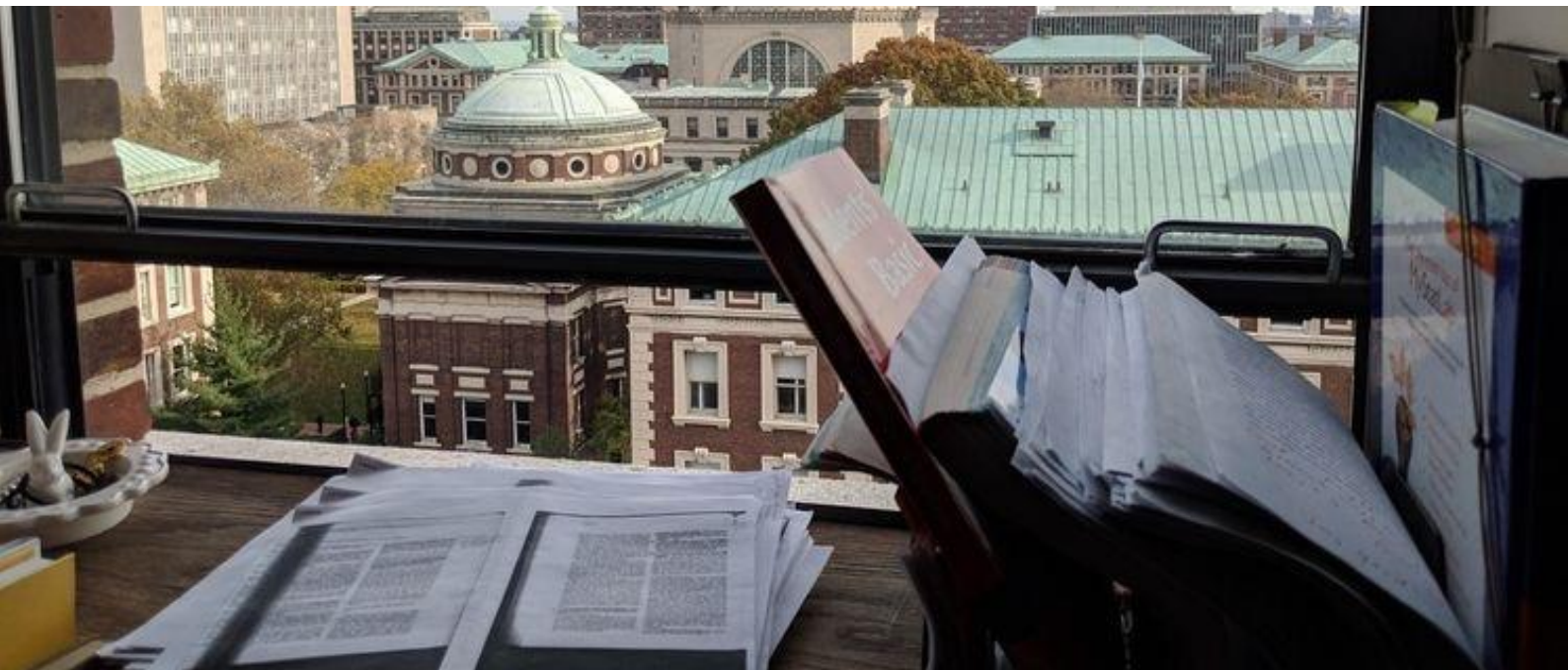
ZEYNEP ŞENER

Üniversiteyi yurt dışında okumak yalnızca alınan eğitim için değil aynı zamanda yaşanan deneyim ve açılan kapılar için tercih edilirdi. Ancak Covid-19 nedeniyle artık yurt dışında okumak çok farklı. Ülkelerin uyguladığı vize ve giriş kısıtlamaları sebebiyle eğitimin online olması öğrencileri her açıdan etkiliyor.

Öncelikle, kampüs hayatı: çoğumuzun da bildiği gibi farklı bir ülkede okumaya gitmek aslında birçok kişinin ilk defa kendi başına yaşaması anlamına geliyor. Okullar öğrencilerin yalnızca bu değişime değil aynı zamanda farklı kültürlerle ve yaşam tarzlarına adapte olmasına vesile olarak ilerisi için önemli deneyimler vaat ediyor. Ancak online sürecek eğitimlerin sonucunda öğrenciler hem bunlardan yararlanamayacak hem de okulun sunduğu altyapıdan uzak kalacak. Bu her ne kadar belirli bölümleri etkilemese de sıkça laboratuvarlarda çalışan veya bir spor dalında aktif olan öğrenciler için eksik bir eğitim demek. Öte yandan öğrenciler farklı ülkelerde yaşamayı da deneyimleyemiyor ve de birçok öğrenci evindeki kaynakların elverişli olmadığından sunulan eğitimin bir kısmını değerlendiremiyor. Başka bir unsur da saat farkı. İlk bakışta o kadar önemli gelmese de uluslararası öğrenciler online eğitimde yeni düzenler yaratmayı göze alıyor. Gece yarısında başlayan dersler ister istemez kişiyi motivasyonuna da yansıyor.

Bir diğer açıdan bakılırsa: 'network' (sosyal ağ), eğitim görürken oradaki öğrencilerle ve öğretmenlerle tanışıp iletişimde bulunmak gelecekte iş hayatında güvendiğiniz ve danışabildiğiniz insanları bulmak demekti çünkü üniversitede özellikle ileride yapmak istenen işle ilgili bölüm okunduğundan yöneleceğiniz sektöre ilişkin daha çok insanla karşılaşmanız mümkün. Ancak, online eğitimin getirdiği sosyal kısıtlamalar özellikle yeni öğrencilerin bundan da mahrum kalması sebep oluyor.

Kısacası, benim gözlemimde korona sırasında yurt dışında bir üniversiteden eğitim görmek aslında normalde olduğu kadar değerli değil. Kur üzerinden ödenen okul ücreti karşılığında evden online eğitim almanın ne kadar efektif olduğu tartışılır. Ancak kısa süre içerisinde koronanın son bulması umuduyla yurt dışında sunulan eğitimin yüksek standartlarına geri dönmesini diliyorum.

HER KADININ DOLABINDA BULUNMASI GEREKEN 3 PARÇA ZEYNEP SAKARYA

Giyim ve kuşam, hepimiz için özel ve güzel olsa da, bazen bir kıyafet seçerken son dakikalara kalabiliyoruz. “Onu mu giysem, bunu mu?” derken zaman hızla ilerliyor ve istemesek bile gerilebiliyoruz; bu yüzden bugün size, her kadının dolabında bulunması gereken, birçok şey ile kombinlenebilen, köklü tarihlere sahip olan üç parçadan bahsedeceğim.

Bilinen ilk kot, Levi Strauss & Co. ile Jacob W. Davis’in işbirliği sayesinde 1871’de keşfedilmiştir. İlk kot pantolon olan Levi’s 501, maden işçileri ve çalışan erkek; alt-orta sınıf için tasarlanmış bir kot pantolondur. Evet, her ne kadar bugün bize garip gelse de o zamanlarda kadınların kot pantolon giymesi yasaktı. Kot pantolon, “Greaser” alt kültürü ve Woodstock Festivali sayesinde dünya çapında ün kazanmıştır. Katharine Hepburn, Audrey Hepburn, Marilyn Monroe ve Jean Seberg gibi ikonlar sayesinde kadınlar kot pantolon giyebilmeye başladı. Levi’s 505 kot pantolonu satışa sunulduktan sonra büyük tasarımcılar da bu trendi takip etmek istediler. Bu nedenle Fiorucci, Calvin Klein, Versace ve Guess, 1970’lerde kendi kot pantolonlarını ürettiler. Günümüze kadar gelen kotlar, zaman içerisinde renk, bacak boyu ve beldeki duruşu çok fazla değişime uğrasa da, dolabımızda mutlaka bulunması gereken parçalardan sadece biri.

Beyaz gömlek, ilk çıktığı zaman çalışan sınıfın kullanımına kapalı, sadece varlıklı ailelerin kullanabildiği bir üründü. Lekelenmesi kolay olan beyaz gömlek, 40’larda Katherine Hepburn, Audrey Hepburn ve Lauren Bacall gibi ünlü Hollywood yıldızları sayesinde ün kazandı. Dirty Dancing, Pretty Woman, Pulp Fiction gibi kadın ana karakterlerinin giymesi üzerine daha da yaygın hale geldi. 90’lardan sonra Calvin Klein ve Donna Karan gibi lüks tasarımcılar da kendi beyaz gömleklerini satışa sundular. İtalyan tasarımcı ve mimar Gianfranco Ferrè, 2015’te “La Camicia Bianca Secondo Me” (Bana Göre/ Bence Beyaz Gömlek) adlı sergisini Milano’da açtı ve göleklerin daha avant-garde, fırfırlı, göze batan bir parça olabileceğini moda camiasına tanıttı. Her dolapta bulunması gereken beyaz gömlek, artık herkesin erişimine açıldı.

Balıkçı yaka, diğer adıyla boğazlı kazak, 19. Yüzyılda çalışan sınıf için giyiminin kolay olması dolayısıyla tasarlandı. Balıkçılar, izciler ve deniz donanması için tasarlanan bu parça, 20. Yüzyılda “Gibson Girl” döneminin yükselişe geçmesi üzerine kadınlar tarafından giymeye başladı. “Gibson Girl”, 1890 ile 1920 tarihleri arasında hayali-ideal kadın olan bir imajdı. Bu imajdaki kadınların yüksek yaka giymesi gerekmektedir ve bu yüzden birçok kadın boğazlı yaka parçalar giymeye başladılar. 40’larda Jayne Mansfield’in giymesi üzerine “baştan çıkarıcı” bir parça olarak görülmeye başlayan balıkçı yaka, 1957’de Audrey Hepburn’ün “Funny Face” adlı filmde giymesi üzerine daha bohem bir görünüş sundu. 80’lerde “demode” olduktan sonra 90’larda lüks markaların satışa sunduğu bu ürünler, tekrar moda olmaya başladı. Günümüzde de herkesin dolabında bulunması gereken, altına her şeyle kombinlenebilen bir parça olarak raflardaki yerlerine geri döndüler.

MARMARİS'İN ETRAFINDA

İPEK ERSANLI

Bodrum'un ilerisinde, daha Datça'ya girmeden tam Akdeniz ve Ege'nin birleştiği yerde, yarımada benzer bir yer var, bilir misiniz? Muğla denilince belki ilk akla gelen yer olmasa da tabiatından denizine, restoranlarından tatlıcılarına hemen hemen etrafındaki her yerin deniz kenarında olduğu ve hem Ege'nin esintisini hem de Akdeniz'in sıcaklığını hissettiğiniz Marmaris tatil yapmak bizim için çok güzel bir tercih oldu. Genellikle tekne ve yatlarla gidilen, hem mavi yolculuk yaparken sıklıkla mola vermek için uğranılan hem de tekne ya da yat ile çevresinde tatil yapılan canlı bir yer Marmaris. Biz araba ile gitmeyi tercih etsek de tekne ile etraftaki koyları gezmeyi ihmal etmedik doğrusu.

Marmaris merkeze 1 saat uzaklıkta Kumlubük denilen bir koyda konakladık. Tabiat ve deniz ne kadar güzel olsa da kimi zaman yolları yüzünden insana 'Bodrum da neymiş?' dedirtse de keyif ala ala sonunda Kumlubük'e ulaştık. Kumlubük Marmaris'in Turunç gibi kısımlarına yakın olsa da kendini bir şekilde insanlardan izole etmiş bir koy. Doğa ile iç içe olması dışında geceleri rahatlıkla yıldızlara bakıp kayan yıldızları izleyebileceğiniz ve denize istediğiniz zaman rahatlıkla girebileceğiniz bir yer. Deniz demişken Marmaris'in ünlü koylarından bahsetmezsek olmaz. Marmaris'in hemen hemen her tarafında deniz sıcak ve kolayca girilebilir. Tabiatla bir olmasının ayrıcalıklarından biri olarak da neredeyse her koyda türlü türlü balık hatta kimi zaman yunus görmeniz mümkün. Marmaris'de en çok gidilen ve turlarda da sıklıkla ziyaret edilen koylar Börtübet, Kumlubük ve Kızılcıma olsa da eğer bir tekne ile yolunuz düşerse Akvaryum ve Kargı koylarına ve Fosfor Mağarasına uğramanızı tavsiye ederim. Akvaryum koyu adını denizindeki türlü balıklardan alıyorken Kargı koyu Akdeniz ve Ege'nin tam birleştiği yerde olduğu için yüzerken size yine Akdeniz ve Ege'nin Marmaris üzerinden yarattığı sentezi hissettiriyor. Fosfor Mağarası ise suyun ilginç bir şekilde fosforlu olduğu bir yer. Suyu gölgede kova ya da benzer bir şey ile aldığınız ve döktüğünüz zaman fosfor özelliğinin daha rahat görüldüğünü de söylemeliyim.

Denize girdik, çıktık güzel. Peki ya akşam sizi ne bekliyor? Biz her akşam farklı bir yere gitmeyi tercih ettik. Turunç ve Kumlubük akşamınızı sessiz ve sakin geçirmek istiyorsanız ideal. Fakat eğer siz de “Sakin sakın nereye kadar? Tatilde kurtlarımızı dökelim.” diyorsanız sizlere Selimiye, Marmaris Merkez ve Söğüt’ü tavsiye ediyorum. Selimiye içindeki takıcılar, denizin üzerinde sette kurulan restoranlar ve insanlarla size ucundan Alaçatı’yı anımsatan rengarenk, cıvılcıvılcı bir yer. Yolunuz düşerse mutlaka mağazaları gezmenizi ve orada değişik tatlıları ile ünlü olan Paprika’da yeni tatlar denemenizi tavsiye ederim. Marmaris Merkez etrafı büyüklü küçüklü yatlar, sandallar ve yelkenliler ve kıyı şeridi boyunca birbirinden farklı kafe ve restoranlar ile dolu. Biz de tercihen hem yolun zahmetine katlanmamak hem de daha hızlı ulaşmak için bir tekne ile gittik. Yemek için “Bono” adında yarısı bar yarısı restoran olan bir yeri etsek de tercih edebileceğiniz sayısız restoran Marmaris Marina’nın içinde ve etrafında bulunuyor. Kısmen Selimiye ve Söğüt’e göre daha kalabalık olsa da orası da rengarenk bir yer. Gelelim listemizde sona kalan Söğüt’e, Söğüt ulaşım bakımından bir nebze daha uzak olsa da Marmaris in Batısında kalan bir yer. Restoran olarak ise size tavsiye edebileceğim iki tane ünlü mekanı var “Barba Saranda” ve “Manzara”. Manzara adından da anlaşılacağı üzere Söğüt ün biraz tepesinde olup bütün manzarayı ayaklarınız altına alan bir yer. Ancak biz deniz kenarını tercih edip “Barba Saranda”da yedik. Yemekleri normalde yediğimiz mezelere göre daha farklı ve orijinal olsa da fiyat bakımından biraz pahalı. Ancak ışıkları, müzikleri ve set üzerinde yapılan yeri ile çok güzel bir ambiyans yaratılmış.

Marmaris’de daha gezecek, görececek çok yer olsa da biz bu kadarı ile yetindik. Bu arada, yolunuz düşer ise Turuncun biraz üzerinde Bayır köyünde durup 1800 yıllık ağaca da uğrayabilirsiniz. Bir rivayete göre bu ağacın etrafında bir tur atarsanız hayatınız daha sağlıklı ve huzurlu geçiyormuş. Umarım yolunuz bu taraflara düşerse bu yerlere uğrar ve benim keyif aldığım kadar keyif alırsınız.

ONLINE ARAŞTIRMA PROGRAMI TECRÜBEM: KURSP SUNA ŞENTÜRK

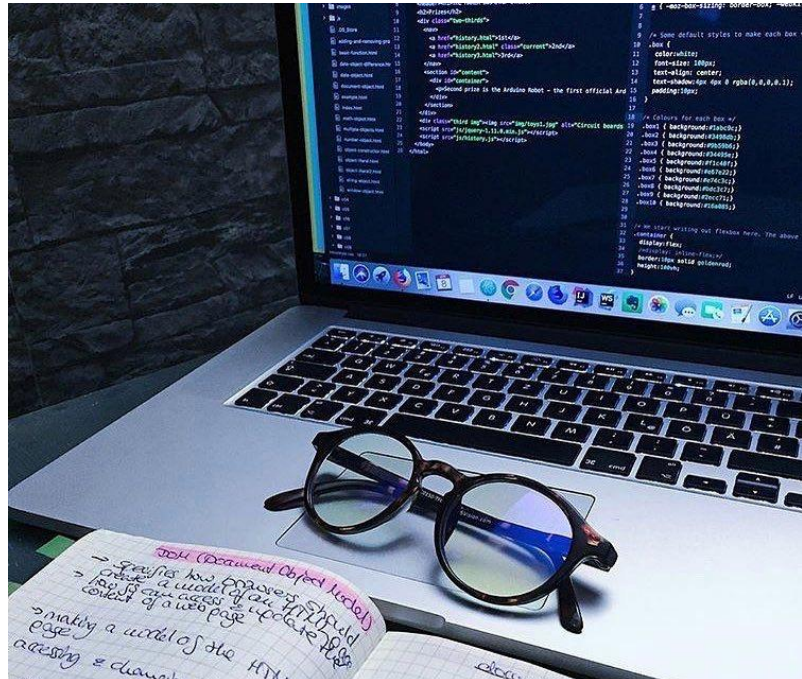
Aylar öncesinden, köklü araştırmalar ve büyük uğraşlar sonucu başvurduğumuz yaz okulları ne durumda? Karantina sebebiyle oluşan uzun bir belirsizlik sonucu, yaz okullarının da online olarak sürdürüleceği açıklandı. "Yaza kadar bu durum atlatılır." ümitlerimiz maalesef suya düştü. Kendimizi geliştirmek, meslekler hakkında bilgi sahibi olmak veya geleceğimiz için erken yaşta yapacağımız önemli seçimleri kolaylaştırmak gibi amaçlara hizmet eden yaz programları bu yıl bilgisayar ekranlarına taşındı.

Okulda da olduğu gibi, yazın gerçekleşen eğitim programlarının da önemli bir parçası sosyalleşmek. Yeni insanlar tanımak ve bir üniversite kampüsünde yalnız başına konaklamak, bizi üniversite ortamına hazırlarken kendi ayaklarımız üstünde durmamıza da yardımcı oluyor. Geçen yaz katıldığım Boğaziçi ve Sabancı Üniversiteleri'ndeki yaz okulları bana hem sosyal hem akademik açıdan birçok katkıda bulundu. Bu yıl, meslekleri tanımaktan çok, kendimi geliştirmek ve ilgi alanlarıma yoğunlaşmak için çalışmalar yapmayı planlıyordum. Koç Üniversitesi'nin araştırma programının bu amacıma uygun bir çalışma olduğunu öğrendim ve hem daha önce bu programa katılmış olan arkadaşlarım, hem de kendi yaptığım araştırmalar sonucu "KURSP" isimli bu programa başvurmaya karar verdim.

Öncelikle, aranızda bu programa katılmak isteyenlerin olma ihtimaline karşın, biraz işleyiştan söz etmek istiyorum. Koç Üniversitesi'nin laboratuvarlarında, üniversite öğrencileri ve profesörler öncülüğünde yapılan projelere tanıklık ediyorsunuz. Bu programın başvuru sürecinde, hangi laboratuvar da çalışmak istediğinizi belirtmeniz gerekiyor. Bu seçimi de üniversitenin internet sitesinde, laboratuvarlar hakkında yazılmış olan bilgilendirici açıklamaları okuyarak yapmanız mümkün. Gerekli aşamalar sonrasında başvurunuz kabul edilirse, size çalışacağınız laboratuvar da yapılan projeler hakkında bilgilendirici bir doküman yolluyorlar. 6-7 tane proje arasından katılmak istediğiniz projeyi seçiyorsunuz. Bu projeye neden katılmak istediğinizle alakalı birkaç soru cevaplamanız da gerekiyor. Her projede en fazla 3 lise öğrencisi yer alıyor, bu nedenle son aşamada sorulan sorulara vereceğiniz cevaplar da önemli.

Biraz da bu yılki online araştırma programı tecrübemden ve çalıştığım projenin içeriğinden söz etmek istiyorum. Dürüst olmam gerekirse, bir laboratuvar ortamında çalışma hayali kurarken, evde bilgisayarın başından bir şeyler öğrenmeye çalışmak üzücü oldu. Benim çalıştığım projede, yazılım bilgisi üst seviyede olmayan birisinin katkı sağlayabileceği çok bir şey yoktu. Bu nedenle projeye birden fazla lise öğrencisi almak istememişler. Projenin amacı, insan eliyle çizilmiş olan sunum taslaklarını Powerpoint'e dönüştüren bir yazılım tasarlamaktı. Kulağa çok karışık geliyor olabilir, projenin içeriğini ilk öğrendiğimde ben de baya şaşırmıştım. Daha önce de belirttiğim gibi, üst düzey bir yazılım bilgisine sahip olmadığım için, projeye sağlayabileceğim katkı çok sınırlıydı. Birlikte çalıştığım üniversite öğrencilerine bunu belirttiğimde, zaten bu projeye katkı sağlamaktan çok kendimi geliştirmek için burada olduğumu söylediler. Ben de bu cevap üzerine, Phyton adlı yazılım dilini öğrenmeye başladım. Bilgisayar mühendisliği bölümünde okuyan bir öğrenciyle yaptığım uzun "Zoom" toplantıları sonucu kendimi biraz olsun geliştirdim. Ayrıca, proje için birçok sunum örneği gerekiyordu ve onların bulunmasına yardımcı oldum. Zaten az insanın çalıştığı bir projeyi online yürütmek oldukça zordu.

Parçası olduğum proje, 4 haftalık kısa bir süreç olmadığından hala üzerinde çalışmaya devam ediyoruz. KURSP'tan önce yazılıma çok ilgi duymuyordum ancak bu proje sonrasında yavaş yavaş kendimi geliştirmeye başladım ve ilgim arttı. Ayrıca, gelecekte faydalı olabilecek bir yazılımın temellerinin atılma sürecine yakından tanıklık etme fırsatı yakaladım. Online halinden bile bir şeyler öğrenmeyi ve keyif almayı başarabildiğim bu programı, "Yazın ne yapsam?" sorusunu soranlara öneririm. Umarım önümüzdeki yaz Koç Üniversitesi'nin laboratuvarlarından, bu program kapsamında daha fazla lise öğrencisi faydalanabilir.

KAYBETMEK, SEVMEK VE TOPARLANMAK: WAVES

ZEYNEP POYANLI

Karantinanın başlamasıyla birlikte hepimizin eline bazen ne yapacağımızı bile bilmediğimiz kadar çok zaman geçti. Ben de, her ne kadar film izlemeyi seven ama hazırladığı film listesinde ilerleme kaydedemeyen bir insan olarak kendime bu süreçte her hafta en az bir film izleme hedefi koydum. Bu haftanın filmi, Instagram'ın Keşfet bölümünde tesadüfen karşıma çıkan bir montajı izledikten sonra ilgimi çeken "Waves" oldu.

Waves, az bütçeli ancak kalitesinden taviz vermeyen filmler çekmesiyle bilinen A24 yapım şirketi tarafından 30 Ağustos 2019 tarihinde yayınlandı. Filmin başrolleri arasında HBO'nun "Euphoria" dizisiyle tanıdığımız Alexa Demie, 2020 Emmy ödülleri 2 adaylığı olan Sterling K. Brown ve Kelvin Harrison Jr. bulunuyor. Bir ailenin trajediye sürüklenişi ve bundan sonra toparlanma çabasını konu alan bu film; bireyler arası ilişkiler üzerinden ırk, ayrımcılık, din ve büyüme temalarını da işliyor. Yazımı buraya kadar okuyup Waves'i daha önce izlememiş olanları yazının buradan sonraki bölümünde spoiler'lar olacağını belirterek uyarmak istiyorum.

Filmin açılış sahnesinde, "coming-of-age" filmlerinde artık klasikleşmiş bir biçimde Alexis (Alexa Demie) ve Tyler'ı (Kelvin Harrison Jr.) camları sonuna kadar açık olan bir arabanın ön koltuğunda dans ederken görüyoruz. Bu sahne, izleyiciye lise çağındaki bu iki gencin birlikteliklerindeki mutluluklarını resmediyor. Olay örgüsünün ilerlemesiyle birlikte Alexis ve Tyler'ın aile içi ilişkilerini öğrenmeye başladıkça aslında "Amerikan Rüyası" olarak nitelendiren banliyö hayatı içerisinde kendilerini bulmaya çalışan ergenlerin ne kadar zorlandıklarını öğreniyoruz. Tyler'ın babası olan Ronald (Sterling K. Brown), kendi gençliğinde ayrımcılığa uğradığı için bir atlet olan oğluna her zaman daha iyisini başarması için baskı kuruyor. Halihazırda ergenlikten yetişkinliğe geçmek üzere olmanın getirdiği bilinmezlikle cebelleşen 17 yaşındaki Tyler ise babasının beklentilerine ve sakatlandığı için kendine duyduğu sinire dayanabilmek için uyuşturucu ve alkole yöneliyor. Filmde Tyler'ın üvey annesiyle samimi bir şekilde sohbet ettikten sonra başka bir sahnede kendisine hakaret edip evi terk ederken gösterilmesi, izleyiciye Tyler'ın geleceğini riske atmış olması sebebiyle kendine duyduğu siniri başkalarına yansıtmaya yatkın olduğunu gösteriyor. Tam da bu şekilde, Alexis ile kavga edip onu öldüren Tyler'ın hapse girmesiyle birlikte filmin odağı küçük kardeşi Emily'nin kendini arayış öyküsüne kayıyor ve adeta yeni bir olay örgüsü işlenmeye başlıyor.

Emily, kardeşinin durumu nedeniyle zorbalığa uğrarken hayatına Luke giriyor. Luke ve Emily, birbirlerine âşık olup birlikte büyümeye başlıyorlar. Ancak tam bu noktada, halihazırda Alexis ve Tyler'ın trajik sonunu görmüş ve Emily'nin Tyler'ın yarattığı tramvayı atlatma sürecinde olduğunu bilen izleyiciler Alexis ve Tyler ile Emily ve Luke'un olay örgülerinin benzerliği nedeniyle endişelenmeye başlıyor. Örneğin, bir sahnede aynı Alexis ve Tyler gibi Luke ve Emily de camları sonuna kadar açık olan bir arabanın ön koltuğunda Animal Collective'in "Bluish" isimli şarkısını söylerken gösteriliyorlar.

Şarkılar demişken, Waves'in yönetmeni Trey Edward Shults, Screen Daily ile yaptığı röportajda filmin adeta "modern bir Dazed and Confused" gibi olay örgüsünün müziklerle yansıtılmasını istemiş. Düşük bütçeli bir filmin müziklerinin Kendrick Lamar, Frank Ocean ve Radiohead gibi rağbet gören kişi ve gruplardan oluşması her ne kadar zor olsa da Shults, sanatçılarla yaptığı konuşma ve antlaşmalar sonucunda böyle bir liste oluşturabildiğini söylemiş. Hatta New York Times'a anlattığına göre Shults, Frank Ocean'ı ikna edebilmek adına kendisine filmi yollamış, Frank Ocean ise filmi izlediğinde ağlamış ve Shults'a şarkılarını kullanması için izin vermiş. Beni de filmin en çok etkileyen yönü, karakterlerin hislerini yansıtmak için kullanılan müziklerin filmin bütünlüğüne ve olay örgüsüne ne kadar katkıda bulunduğu oldu. Aşağıdaki çalma listesinden filmde yer alan çoğu şarkıya ulaşabilirsiniz. Waves, gerek oyuncularını, gerek müzikleriyle herkese önereceğim filmler arasında yerini aldı. 7.6/10 olan IMDb puanını göz önünde bulundurarak filmin çoğu izleyicisinin de bana katılacağını düşünüyorum.

<https://open.spotify.com/playlist/6vyGfp8l0f8D6lBjPcoruv?si=644s5l4rQGcf1jUwklUsuQ>

SOSYAL MEDYANIN DEĞİŞİME ETKİSİ

Sosyal medyanın yemek, içmek, uyumak, barınmak gibi ihtiyaçlarımızdan biri haline gelmeye başladığı bir dönemde yaşıyoruz. Bir 21. Yüzyıl genci olarak teknolojinin içine doğdum. Çoğumuz gibi ben de hayatımı yatmadan önce ve her sabah bu yolla başladım. Her gün telefonuma bakıyorum. Adeta yetişmemiz gereken bir haber akışı, ayak uydurmamız gereken bir koşuşturmanın içindeyiz. Anlatılan hikayeler, konulan resimler, atılan mesajlar, sonu gelmeyen bir paylaşma ihtiyacı... Her şeyin hızla ilerlediği, yetişmek için çaba sarf etmemiz gereken bir teknoloji dünyasında yaşıyoruz. Gelişen teknolojinin zararlarından bahseden çok insan, çocuklarının sosyal medya kullanımından şikayetçi olan birçok veli, radyasyonun verdiği hasarı anlata anlata bitiremeyen pek çok doktor var. Peki o zaman olumsuz yönleri bu kadar çok konuşulan sosyal medya çağında, bu platformları nasıl yararlı bir amaç için kullanabiliriz?

Pandemi süresince hepimiz kendimizi evlerimize kapatıp teknolojik aletlerimizden ayrılmaz halde yaşamaya başladık. Olumlu olumsuz her türlü haberi internet üzerinden takip ettik. 2020 senesinin bize getirdiği onlarca acı haberi sosyal medya platformlarından öğrendik. Fiziksel olarak birlikte olamadığımız bu aylarda birlikteliğimizi bile sanal ortamda gerçekleştirmek durumunda kaldık. Bu senenin en önemli parçalarından biri olan ve sosyal medyada etkisini hala devam ettiren tepkilerden bir tanesi, Amerika'da başlayan polis şiddetine karşı oluşan ayaklanmaydı. 'Black Lives Matter' başlığı altında ün kazanan bu durum hepimizin Instagram, Twitter gibi hesaplarının yarısından fazlasını oluşturur hale geldi. Peki yapılan paylaşımlar bu ayaklanmaya fayda sağlıyor muydu? Sadece 'Blackout Tuesday' etiketiyle paylaşılan siyah ekran resimleri gerçekten yapılan haksızlığa bir çözüm olabilecek miydi? Ben bu yazıda sosyal medyanın hedeflenen değişime etkisini ele almak istiyorum. Bu konuda pek çok farklı yorum yapıldığını duydum. Kimisi konulan resimlerin anlamsızlığını anlatırken kimisi yapılanın faydalı olduğuna inanıyor ki kendisi de koyuyor.

Sosyal medyanın hayatlarımızdaki etkisini kabul etmemek imkansız. İnsanların haberlerden çok bu platformları takip ettiğini düşünürsek bu gibi konuların buralara yansıyor olması çok doğal. İnsanların özgürce düşündüklerini paylaşabilmeleri, kendi başlarına gelen bir hikayeyi anlatabilmeleri çok önemli bir durum. Düşünce özgürlüğü ve düşündüğünü çekinmeden paylaşabilmek günümüzün en önemli haklarından biri bence. Bazı hassas konuları ifade etmek zor da olsa bundan kaçmamak lazım. Medyaya her türlü alakasız resmi koymanın haricinde gerçekten konuşulmaya değer şeylerin paylaşılması gerekir. Toplum içerisinde hedeflenen değişime doğru atılması gereken ilk adım insanları bilinçlendirmek olmalı bence. Soruna çözüm aramadan önce herkesin sorunu anlayabilmesi, durumun farkında olması gerekir. Her paylaşılanın sonsuza kadar internette kaldığı, kullanılan her kelimenin eleştiriye açık olduğu bu dünyada kendimizi özgürce ifade etmek gittikçe zorlaşıyor. Ben bunu koyarsam o ne düşünür, ben bunu anlatırsam kim kırılır diye endişe etmekten kendi inançlarımızı paylaşmaktan çekinir hale geldik. Oysaki doğru olduğunu düşündüğümüz bir şeyin arkasında durmak çok doğal bir durum. Hele bu yapılan bir haksızlığa karşı atılmış bir adımsa düşüncelerimizi bas bas bağırarak ifade etmemiz lazım. Susan her insan bu haksızlığa boyun eğerek hale geliyor sonuçta. Ancak bu kendimiz ifade etme durumu sadece siyah beyaz bir resim koyarak da olamıyor maalesef. Sosyal medyayı sadece beğendiği bir resmi herkes görsün diye kullanan insanlar, yalnızca havalı olmak için ünlü bir etiketle paylaşan insanlar bahsedilen sorunlara yapıcı çözümler getirmiş olmuyorlar. Şu anda ülke gündeminde olan 'İstanbul Sözleşmesi Yaşatır' ve 'Challenge Accepted' etiketlerini eminim hepiniz birçok kere görmüş, hatta belki de kendiniz de paylaşmışsınızdır. Ben bu gibi aktivitelerin yararlı olabileceğine inanıyorum. Bu paylaşımın gelen yazının oluşturduğu birliktelik duygusunun vurgulanması gerektiğine inanıyorum. Ancak sosyal medyada yapılan bu gibi paylaşımlar yalnızca devamı da gelirse faydalı. Yazdığın bir yazıdan bir kişi bile bir şey öğrense kârdır. Tek bir kişiyi bile bilgilendirebilmek, bu farkındalığı yaratmak atılmaya değer bir adımdır. Her bilinçlenen insan, bu konuyu önemseyen insan, sessiz kalmayı kabul etmeyen insan bu sorunlara çözüm getirme potansiyeline sahiptir. Atılan adımların işe yararlığı yapılan paylaşımların arkasındaki amaçta bitiyor. Ünlü bir 'trend'e ayak uydurmak için yapılan paylaşımlar kimseye bir şey katmazken yazılan ve okunan onca yazı birçok insanda farkındalık oluşturabilir. Bu resimden sonra gidip bir kampanya imzalanabilir, gerekli yerlere bağış yapılabilir. Bu gibi aslında küçük görünen adımlar büyük bir değişimin başlangıcı olacaktır. Herkesin doğru yanlış anlayışı farklı olabilir. Konulan resimleri bazıları gereksiz bulurken bazıları kendilerini bu şekilde ifade etmeyi tercih ediyor olabilir. Bu paylaşımlar yapılırken insanların aklından ne geçtiği çok önemli. Toplumun baskısıyla dışlanmamak için laf olsun diye konmuş bir resmin kimseye bir faydası olmayacağını söylememe gerek yok herhalde. Aynı şekilde tam tersinden düşünürsek hiçbir paylaşım yapmayan ama kendiliğinden doğru yerlere bağış yapan bir insan da herkese gösteriş yapmadan çok faydalı olabilir. Buradaki olay kimseye bir şey kanıtlamak zorunda olmayışımız, içimizden nasıl geliyorsa öyle davranabileceğimizi bilmemiz, topluma faydalı olmak için çabalamamız. Sessiz kalan her insan adaletsizliği kabul etmiş olur. Elimizde sosyal medya kadar kuvvetli bir silah varken bunu biraz da çözüm odaklı kullanmak çok mantıklı bir fikir olacaktır. Bize sunulan imkanlardan faydalanmak, durumu öğrenmek için araştırma yapmak, kendi düşüncelerimizi paylaşmak, kısacası kendimiz ve çevremizdekileri bilinçlendirmek zaten hedeflenen değişime doğru atılması gereken en temel adım bence. Sosyal medyanın ne kadar tehlikeli olabileceğinin hepimiz farkındayız, ama bunu zarar vermektense çok yarar sağlamak için kullanmak bizim elimizde. Madem elimizde böyle bir güç var, bunu kendi ve toplumun çıkarı için kullanmamız gerekir.

Yazımı bitirmeden önce anlattıklarımın sonra yapıcı bir çözüm olarak bağış yapabileceğiniz bazı yerleri ve imzalayabileceğiniz kampanyaları sizinle paylaşmak istiyorum. Boş bir vaktinizde bunlara göz atmanızı rica edeceğim, unutmayın ki her büyük değişim atılan küçük adımlarla başlar.

Kadına karşı işlenen suçlarda erkeklere verilen iyi hal indirimi kalksın: <http://chng.it/qRMh2v7D5Q>

İstanbul Sözleşmesi uygulansın: <http://chng.it/qRMh2v7D5Q>

Mor Çatı Vakfı'na bağış: <https://morcati.org.tr/bagis/>

Black Lives Matter için bağış yapılabilecek yerler: <https://blacklivesmatters.carrrd.co/#org>

ESKİYLE YENİYİ BİRLEŞTİRMEK: DENİZ TEKİN SU YEŞİLDERE

Yine geldik başka bir konuğumuza. Bu hafta da oldukça genç olmasının yanında yine çok yetenekli ve sesi sizleri sakinleştirecek birini ağırlıyoruz. Konuğumuz, biricik Deniz Tekin. Şarkılarının sözleri ve melodileri, o rahatlatan sesi ile birleştiğinde eşi benzeri olmayan bir deneyim oluyor. Müziğin türüne gelirsek de, bana sorarsanız daha çok Indie'ye kayıyor ama bazı şarkılarının Pop müziğe girdiğini de söyleyeyim.

Biraz da kariyerinden bahsedelim o zaman. Öncelikle birçok sanatçı gibi "cover"larını YouTube ve SoundCloud gibi platformlardan paylaşmaya başlıyor. Ününü gittikçe arttıran Tekin, bir süre sonra İstanbul ve Ankara gibi büyük şehirlerde konserler vermeye başladı. Ardından 2017 yılında ise ilk stüdyo albümü olan "Kozakuluçka"yı sevenleriyle buluşturdu. Stüdyo albümü ve tekliler çıkarmasının yanında hâla "cover"larını da sürdürmekte. Birçok bilinen şarkıya yeni yorumlar getirerek âdeta yeniden canlandırıyor. Bütün bunların haricinde de farklı sanatçılarla beraber çıkardığı şarkıların da olduğunu da söylemeliyim.

Şimdi de şarkıları inceleyelim o zaman. İlk olarak benim Deniz Tekin'den ilk dinlediğim şarkıdan bahsetmek istiyorum. Daha önceden Ahmet Kaya'nın yorumlamasını duymuş olabileceğiniz "Beni Vur" şarkısı ilk durağımız. Albümü "Kozakuluçka"da hem akustik, hem de piyanolu akustik versiyonuna yer vermiş Deniz Tekin. Eğer önceden Ahmet Kaya'nın versiyonunu dinlediyseniz size tatlı bir şok olacak, çok daha yavaş ve narin bir şarkı ile karşılaşacaksınız. "Yok ben daha önce bu şarkıyı hiç dinlemedim" diyorsanız da, diğer yorumlamalarının aynı şarkı olduğuna inanamayabilirsiniz. Sizin için hangisi işliorsa işlesin, dinlemekten oldukça keyif alacağınız bir şarkı kesinlikle. Sözleri bu pozitif yorumlarımin zıttına biraz daha depresif denilebilir. Zaten şarkının adı da pek mutlu düşünceler getirmiyor. Şarkı boyunca bir ölüm tehlikesi ve bu tehlike sebebiyetiyle sevgiliye ulaşamama durumu anlatılmakta. Sözlerinden biri olan "Beni vur, beni onlara verme"de de onu öldürmeye çalışan kişiler yerine sevgilisinden onu öldürmesini istiyor. Ne kadar üzücü bir şarkı olsa da hem Deniz Tekin'in rahatlatıcı sesiyle, hem de eskisine yenilik katan yorumlamasıyla hoşunuza gidecek bir şarkı.

İkinci şarkı olarak Frxzbie ile ortak çalışmaları olan “ben bugün ülkemden gitmek istedim”i seçtim. Şarkı aslında 2016 yılında Deniz Tekin’in YouTube sayfasından yayınlanmış ama Frxzbie ile olan versiyonu 2019 yılının başlarında çıkmış. İki versiyon birbirlerinden oldukça farklı. 2016 yılında çıkan yorumlaması daha sakın ve narin iken, 2019 yılında çıkan eklenen tempolarla birlikte eskisinden farklı ve biraz daha “tekno” müziğe kayıyor. Sözlerine gelecek olursak, benim gözümde kendinize göre yorumlayabileceğiniz bir şarkı. Şarkının altında yatanları kendi duygu ve düşüncelerinizle anlamlandırabilirsiniz. Kısaca farklı sebepler (bu sebepleri size bırakıyorum) yüzünden ülkeyi terk etmeyi arzulayan ama yine kendine özgü nedenlerden ülkesini bırakamayan bir kimsenin duygularını anlatıyor. Herkesin farklı zamanlarda aklından geçen birkaç düşünce, Deniz Tekin’in o sakın sesiyle canlanıyor.

Son şarkımız da yine 2019 yılında çıkan ve oldukça ses getiren “Susamam” şarkısı. Birçok sanatçının yer aldığı bu 15 dakikalık şarkıda Deniz Tekin’in de bir “verse”ü bulunmakta. Birbirinden farklı toplumsal konuları ele alan bu şarkıda Deniz Tekin de kadın hakları üzerine eleştirel bir tavırla yer almış. Ne yazık ki ülkemizde her gün başka bir kadın cinayetine uyanıyoruz. Türkiye’de bir kadın olarak kendimizi evde, işte, okulda, sokakta güvende hissedemediğimiz birçok gün yaşıyoruz. Toplumsal cinsiyet eşitsizliğinden dolayı gerçekleşen birçok olaya tanıklık ediyoruz, bazen de kendi hayatımızda deneyimliyoruz. İşte Deniz Tekin de bu olayları mercek altına almış. Sakin sesi ve anlattığı olaylar tezatlık yaratsa da daha güzel nasıl aktarılırdı bilemiyorum. “Susamam” şarkısını tümüyle dinlemenizi ve aynı zamanda klibini de izlemenizi şiddetle tavsiye ediyorum. Deniz Tekin’in söylediği kısma da özellikle daha çok dikkat vermenizi umuyorum.

Bu haftaki yazımızın da böylece sonuna gelmiş olduk. Umuyorum ki Deniz Tekin ile tanışmanızın ardından listelerinizde yer bulur. Eğer zaten öncesinden tanıyorsanız da birbirinden farklı ve birbirinden güzel “cover”larını keşfetmeye devam edersiniz. Açıkçası ben her Spotify veya YouTube gezimin ardından yeni bir yorumlamasıyla karşılaşıyorum, her biri de güzel bir sürpriz oluyor. Sizlerin de yeni şarkıları keşfetmeye devam etmeniz ve mutlu, sağlıklı bir bayram geçirmeniz dileğiyle...

AMY WINEHOUSE'U ANIYORUZ... CANSU ÖZDEMİR

Amy Winehouse bazılarının düşüncesinin aksine sadece uyuşturucu ve alkol bağımlılığı olan basit bir caz şarkıcısı değildir. Tarzı, müziği ve en önemlisi de sesiyle fark yaratmış, herkesin kendinden bir parça bulabileceği şarkı sözleriyle milyonların kalplerini fethetmeyi başarmış bir caz şarkıcısıdır. Tüm zamanların en iyi seslerinden birine sahip olan Amy Winehouse'u 9 yıl önce kaybettik ama şarkıları daima bizlerle ve onu bize hatırlatmaya devam edecek.

İşte bu muhteşem sanatçının akıllara kazınmış zamansız 10 klasığı:

1. Back to Black
2. Rehab
3. Valerie
4. Tears Dry on Their Own
5. You Know I'm No Good
6. Love Is a Losing Game
7. Stronger Than Me
8. Some Unholy War
9. Wake Up Alone
10. What Is It About Men

Haftaya okurları neler bekliyor?

Şarkıcı Amy Winehouse'dan çok, objektiflerin önünde geçen genç Amy Winehouse'un hayatını okuyacaksınız ve hızla kazandığı şöhreti sonrasında başına gelenler sonucunda onun bunlara karşı verdiği mücadelesini göreceksiniz. Olması gerektiğinden çok önce aramızdan ayrılan Amy Winehouse'un yaşam hikayesini bir sonraki sayıda okuyabilirsiniz.

